

မြန်မာ့ရိုးရာ
ချစ်စဉ်း
ပုံပြင်များ
ဦးအောင်သိမ်းမြတ်

စာဦး အမှာ

ယခု ဖတ်ရှုကြရမည့် ပုံပြင်များမှာ 'မြန်မာ့ ရိုးရာ ချစ်စဖွယ် ပုံပြင်များ' ဖြစ်ပါသည်။

ပုံပြင် ဆယ့်ခြောက်ပုဒ် ပါရှိရာ နည်းသည်ဟု မထင်စေလိုပါ။

ယခု ဖတ်ကြရမည့် ပုံပြင်များမှာ အောက်ပါအတိုင်း ဖြစ်ပါသည်။

(၁) ရွှေယုန်နှင့် ရွှေကျား သက်ငယ်ရိတ်သွား

(၂) ကောင်းသောဉာဏ်ကြွယ် ယုန်သူငယ်

(၃) ဖားမကလေး နှစ်ကောင်

(၄) မတရားကောင်ကြီး

(၅) နိုင်ထက်စီးနင်း အကောင်ကြီး

(၆) ကျားသား မစားရ၍ တဆူဆူ

(၇) ကောက်သော အရာများ ချိတ်မိလေ့ ရှိသည်

(၈) အပြောကောင်းခြင်း၏ နောက်ဝယ်

(၉) စောင်းတီးသင်သူ နှစ်ယောက်

(၁၀) ငန်းတော်မြွေ၏ လွမ်းပုံပြင်

(၁၁) စစ်ထိုးသော ငှက်မင်း တစ်ပါး

(၁၂) ဆရာစကား အဖိုးတန်ပါတိ

(၁၃) ချော်လဲရာ ရောပြီး ထိုင်သူ

(၁၄) အားနာလျှင် အားပါတတ်သည်

(၁၅) သားတော်ထွေး၏ ကြင်ရာဆန်း

(၁၆) အရိုးရူး

ပုံပြင်များကို စုစည်းရာတွင် 'မြန်မာ့ ရိုးရာ' ဟု နာမဝိသေသန ပြထားသည်နှင့် လျော်ညီစွာ မြန်မာတို့ အရိုးအစဉ် ပြောဆိုခဲ့သည့် ပုံပြင် များကိုသာ အထူးပြု စုစည်း ဖော်ပြပါသည်။

ဤ မြန်မာ့ ရိုးရာ ချစ်စဖွယ် ပုံပြင်များတွင် တိရစ္ဆာန်များချင်း ပါဝင်သည့် ပုံပြင်များကို တွေ့ရမည့် နည်းတူ တိရစ္ဆာန်နှင့် လူ တွဲယှက် ထားသည့် ပုံပြင်များကိုလည်း တွေ့ရပါလိမ့်မည်။ ထို့ပြင် လူသားတွေ ချင်း ပါဝင် လှုပ်ရှားသည့် ပုံပြင်များကိုပါ တွေ့ရပါလိမ့်ဦးမည်။

ပုံပြင်များကို ဖတ်ရှုရာတွင် ယူတတ်လျှင် ရသည်။

အပျင်းပြေရုံ သဘောထားဖြင့် ဖတ်သူ အတွက် အပျင်းပြေရုံသာ ရှိမည်။ စိတ်ဝင်စားရုံသာ ရှိမည်။

လောက သဘာဝ နှင့် ယှဉ်ပြီး သုံးသပ် ဆင်ခြင်ကြည့်ပါမူ အလေး အနက် သဘောထားဖွယ်များ၊ မှတ်သား ရှောင် ဆောင်ဖွယ်များကို တွေ့ ရပါလိမ့်မည်။

ဦးအောင်သိမ်းမြတ်

ရွှေယုန်နှင့် ရွှေကျား သက်ငယ်ရိတ်သွား
လာစမ်းပါဟဲ့ ယုန်ပျင်းရဲ့

အလွန် အလွန် ရှေးကျသည့် ဟို ရှေးရှေးတုန်းက ရွှေယုန်နှင့် ရွှေကျားတို့
ရှိ ကြသည် ဟူ၏ ။

သူတို့သည် ကျေးရွာနှင့် မနီးမဝေးရှိ တောအုပ်ထဲတွင် မှီတင်း နေထိုင်
ကြလေသည်။ သူငယ်ချင်း နှစ်ကောင်တို့သည် တောအုပ်တွင်း၌ ပျော်ရွှင်စွာ နေထိုင်
လာခဲ့ကြရာ နွေရာသီ ကုန်ဆုံးလုသည် အထိ ဖြစ်၏ ။

တစ်ခုသော ညနေတွင် ရွှေကျားသည် ကြည်လင်သော မိုးကောင်းကင်
ကို မော့ကြည့်ရင်း ရွှေယုန်အား ပြော၏ ။

'သူငယ်ချင်းရေ၊ မကြာခင်မှာ မိုးရာသီ ရောက်တော့မယ်၊ မင့် အိမ်နှင့် ငါ
အိမ်ကို မိုးဖို့ အတွက် သက်ငယ်တောကို သွားပြီး သက်ငယ် ရိတ်ချေကြ ရအောင်'

'မရိတ်ချင်ပါဘူးကွာ'

'ဟာ မရိတ်ချင်လို့ မဖြစ်ဘူး၊ သက်ငယ် မရှိရင် မင့်အိမ်ကို ဘာနှင့်
မိုးမှာတုံး၊ မနှစ်တုန်းကလည်း မိုးမလုံလို့ ဒုက္ခ တွေ့ခဲ့ပြီ မဟုတ်လား'

ရွှေယုန်သည် ယုန်ပျင်း ဖြစ်၏ ။ သို့အတွက် ရွှေကျားက နေ့ရှိသရွေ့
သက်ငယ်ရိတ် ထွက်ရန် အဖော်စပ်၏ ။ ရက်ပေါင်း များလာသော အခါ ရွှေ ယုန်
စိတ်ဆိုးသည်။ 'ကဲ ကဲ လိုက်မယ်' ဟု ပြီးစလွယ် ပြောသည်။

'လိုက်မယ် ဆိုရင် နက်ဖြန် မနက် စောစော ထသွားကြရအောင်၊ ထမင်း
လည်း ထုပ်ခဲ့၊ ရေဘူးလည်း ယူခဲ့'

'အေးပါကွာ၊ ယူခဲ့ပါမယ်'

နားငြီး သက်သာစေရန် ပြီးစလွယ် ပိုင်စလွယ် ပြောလိုက်ခြင်းသာ ဖြစ်သည်။

နောက်တစ်နေ့ နံနက်တွင် ရွှေယုန်သည် အသင့် ပြင်ဆင်ထားပြီးခြင်း မရှိချေ။ မရှိသော်လည်း ထမင်း မပါသော ထမင်း ပခြုပ်နှင့် ရေ မပါသော ဘူးသီးခြောက် ရေဘူးကို ဆွဲလျက် အိပ်မှုနံရံနှင့် ထလိုက်လာခဲ့လေ၏ ။

နားချေးခြောက်နှင့် သလဲ

သက်ကယ် (သက်ငယ်) တောသို့ ရောက်ပြီ။

ရွှေကျားသည်ထမင်းထုပ်ကို သစ်ကိုင်း တစ်ကိုင်းတွင် ချိတ်ထားခဲ့သည်။ သက်ကယ် ပျစ်၍ ကောင်းမည့် သမန်း မြက်ပင်များ ထူထဲ သန်စွမ်းသည့် နေရာကို ရွေးပြီး အားကြိုးမာန်တက် ရိတ်တော့သည်။

ရွှေယုန်ကမူ အိပ်ချင် မပြေသေးသဖြင့် သစ်ပင်ရိပ်တွင် ထိုးအိမ်သည်။

နေမြင့်ပြီ။

ရွှေယုန် တစ်ရေး နိုးသည်။ ဝမ်းဟာသည်။ “ထမင်း စားကြရအောင်” ဟု အော်မည် စိတ်ကူးသည်။ သို့သော် မအော်ရဲ။ အလုပ် မလုပ်ဘဲ ထမင်းစားချင်ရသလောဟု ရွှေကျား မာန်မဲလိမ့်မည်။

ငါ့မှာ ထမင်းထုပ် ပါသားပဲ ဟူ၍ ရွှေယုန် အားမတင်းနိုင်။ သူ့ ထမင်း ပခြုပ်တွင်း၌ မည်သည့်အရာမျှ ပါမလာကြောင်း သူသာ သိသည်။ သို့ရာတွင် ဝမ်းတွင်းမှ ဆာလှပြီ။

ရွှေယုန်သည် ရွှေကျားကို မျှော်ကြည့်၏။

တကုန်းကုန်း တကုပ်ကုပ် ရိတ်၍ ကောင်းဆဲ ရွှေကျား။

သို့ဖြစ်သဖြင့် ရွှေယုန်သည် ရွှေကျား၏ ထမင်းထုပ်ကို ဖြုတ်ယူသည်။

အလျင်အမြန် ဖွင့်ဖြေပြီး စားသည်။ စားစဉ်ကမူ အဆာပြေရုံ ဖြစ်သော်လည်း စားကောင်းကောင်းနှင့် စားရာ တက်တက် ပြောင်နေတာမှ အစား ရပ်တော့၏။

-ဟား၊ ရွှေကျား အတွက် မကျန်ပါကလား၊ ဘယ့်နှယ် လုပ်ရပါ-

ရွှေယုန်မှာ ကြံရာမရ ဖြစ်သည်။ ထို့နောက် တွေ့ရာ လွယ်ရာ ပစ္စည်းများ ကောက်ယူ ထည့်ပြီး သေသေသပ်သပ် ပြန်ထုပ်သည်။ နေရာတကျ ပြန်ချိတ်သည်။

အိပ်ရေး ဝပြီးသည့်နောက် အစာ စားပြီးနောက် ရွှေယုန် အလုပ် လုပ်ပါသလော။ မလုပ်ပါ။ ပြန်အိပ်ပါသည်။

မွန်းတိမ်း မွန်းတည့် အချိန် ရောက်ပြီ။

နေ အလွန် ပူပြီ၊

ရွှေကျားလည်း အားအင် ကုန်ခမ်း ထမင်းဆာလာပြီ။

သို့ရာတွင် တံစဉ်ကိုင်လျက် သစ်ရိပ်ပင်သို့ ဝင်လာသည်။ အိပ်နေသော ရွှေယုန်ကို မြင်သည်။ သူ့ထက် စောပြီး အလုပ်သိမ်းလာကာ မောမောနှင့် အိပ်နေသည်ဟု ရွှေကျား ထင်၏။

“သူငယ်ချင်း ထဟေ့ ၊ ထမင်းစားကြစို့”

“စား စား ၊ ကိုယ်ထဲ လက်ထဲက ကိုက်သလို ခဲလိုကြီးကွာ၊စားတော့ကွာ မင်းပဲ စားတော့”

“လုပ်နေ မကျလို့ပါကွာ၊ တော်တော် ကြာရင် ပျောက်သွားမှာပါ”

နှစ်သိပ်စကား ဆိုရင်း ထမင်းထုပ်ကို ယူသည်။ ဖြေသည်။ ရွှေကျားမှာ

အံ့ဩမိသည်။

“ဟေ့ သူငယ်ချင်း၊ ငါ့ထမင်းထုပ်ကို မင်း ယူစားသလား”

ရွှေယုန်သည် အိပ်မှုနံရံမှား ထလာရဟန်ဖြင့် မျက်လုံးကို ပွတ်ရင်း
“ကပ်သီး ကပ်သတ်ကွာ”ဟု ဆိုသည်။

“ငါ သေသေချာချာ ထမင်းနှင့် ဟင်းတွေ ထည့်လာတာ၊ အခုတော့
နောက်ချေးချပ်နဲ့ သလဲပဲ ကျန်တယ်တဲ့ကွ”

“အင်း ဖြစ်နိုင်တယ်” ဆိုကာ ရွှေကျားသည် သဲမှုန့်တွေကို
နားချေးခြောက်ဖြင့် မွှေနှောက် နေရာက နေကို မော့ကြည့်၏ ။

“ဟုတ်တာပေါ့၊ အတော်ကြီး မွန်းလွဲနေပြီပဲ” ရေရွတ်၏ ။

ထို့နောက် ရွှေကျားသည် ရေကို တစ်ဝသောက်၊ အမော ဖြေပြီးလျှင်
အလုပ်ခွင်သို့ ဆင်းသွားပြန်သည်။ ရွှေယုန်ကား အိပ်မြဲ အိပ်လျက် ကျန်ခဲ့သည်။

ရွှေနားနှင့် ရွှေကျွဲကြီးကြောင့်

နေစောင်းခဲ့ပြီ။

ရွှေကျားသည် သက်ကယ်ပေါများကို စုပြီး စည်းနှောင်သည်။ ပြီးလျှင်
ပစ္စည်း ပစ္စယများကို သိမ်းဆည်းသည်။ ရွှေယုန်ကို နှိုးသည်။

‘ကိုယ်ထဲ လက်ထဲက ကိုက်နေတယ်ကွာ၊ လိုက်မှ လိုက်နိုင်ပါ့မလား
မသိဘူး သူငယ်ချင်း’

အသားကို လိုချင်သဖြင့် အရိုးကို တောင်းသော်လည်း ရွှေကျား မရိပ်
မိပါ။

‘လေတိုက်တဲ့ နေရာမှာ အိပ်လို့ နေမှာပါ’

‘ငါ...ငါ မင့် ကျောပေါ်က လိုက်...လိုက်ပါရစေနော်’

'ရတယ်၊ ရတယ်၊ လာ သွားကြစို့'

ရွှေကျားသည် သက်ကယ်ပေါများသာမက ရွှေယုန်နှင့် ပစ္စည်း ပစ္စယများကိုပါ သူ့ကျောပေါ်တင်လျက် အိမ်သို့ ပြန်လာခဲ့သည်။

လေချို တသွေးသွေးမို့ ရွှေကျား အမောပြေသွားသည်။ သက်ကယ်ကို မည်သည့်နေ့တွင် ပျစ်မည်၊ အိမ်ကို မည်သို့ မိုးမည် စိတ်ကူးလာသည်။

ရုတ်တရက် သူ့ကျောပေါ်မှ မသင်္ကာစရာ အသံ ပေါ်လာသည်။

'ဟေ့ ရွှေယုန်၊ တချပ်ချပ်နှင့် ဘာလုပ်တာတုံး'

'ငါ အဖျား တက်နေပြီကွ၊ အဲဒါကြောင့် တုန်ပြီး အဖျား တက်တော့ မေးခိုက်ပြီး သွားချင်း ရိုက်မိတာ'

ရွှေယုန်သည် ရွှေကျား ယုံကြည်စေရန် တဟီးဟီး တဟင်းဟင်း ညည်းပြ၏ ။

အမှန်မှာ မေးရိုက်ပြီး သွားချင်း ထိခိုက်သံ မဟုတ်ပါလေ။ လက်မရွယ်ကျောက်ခဲကလေးတွင် လဲမှို့ကို တင်ကာ သံတုံးနှင့် ခြစ်ခြင်းဖြင့် မီးခတ် ခတ်နေခြင်း ဖြစ်သည်။

သံတုံးကို ကျောက်ခဲ ခြစ်မိတိုင်း မီးဖွားတွေ ထွက်လာ၏ ။ ခဏ အကြာတွင် မှို့ကို မီးစွဲတော့သည်။

ရွှေယုန်သည် မီးခိုး တအူအူ ထနေသော လဲမှို့ကို သက်ကယ်ပေါများကြားတွင် ညှပ်သည်။

လေ တဟူးဟူး တိုက်လာသည်။ လဲမှို့မှ မီးသည် သမန်းမြက်ခြောက်များ သို့ ကူးသည်။ မကြာမီ မီးတောက်ကြီး ဖြစ်လာသည်။

ရွှေကျားကား ရွှေယုန် ခုန်ဆင်းနေခဲ့သည်ကို မသိပါ။ အိမ်သို့ အမြန်ရောက်ပြီး ရွှေယုန်အား အမြန် ဆေးတိုက်နိုင်ရန်သာ စိတ်စောနေ၏ ။

သို့ကြောင့် မြန်မြန် သွားသည်။

သူ မြန်မြန် သွားလေလေ မီးတောက် အားကောင်းလေလေ။

'ဟေ့ ရွှေယုန်၊ မင်း ဘာလုပ်နေသတုံး၊ ပူလှချည်လား၊ ဟား မီးလောင် နေတာပါကလား'

မီးလောင်နေပြီ သိ၏ ။ သိသော်လည်း ရွှေကျားကြီး မငြိမ်းသတ်နိုင်သေး။ သက်ကယ်ပေါတွေကို ချည်ထားသော ကြိုးများကို ဖြေရသေးသည်။

ကြိုးဖြေပြီး သက်ကယ်ပေါတွေ ဖယ်ပစ်ပြီးချိန်၌ သူ့တစ်ကိုယ်လုံး မီး ဟုန်းဟုန်း တောက်နေပြီ။

'အမယ်လေး၊ ပူလှချည်ရဲ့ဗျာ၊ ကူကြပါဦး၊ ကယ်ကြပါဦး'

ရွှေကျား ခမျာ အော်ဟစ် ပြေးလွှားနေသည်။

'သေရချည်ရဲ့၊ အမယ်လေး၊ အမယ်လေး'

'မီးလောင် တောင်ပေါ်တက်၊ မီးလောင် တောင်ပေါ်တက်'

တစ်နေရာမှ လှမ်းအော်သူမှာ ရွှေနွား ဖြစ်သည်။ ရွှေကျားလည်း ကြံရာ မရ ဖြစ်နေသူပီပီ တောင်ကုန်းပေါ်သို့ ပြေးတက်လေ၏ ။ မြေပြင်ထက် ပိုပြီး လေ တိုက်သော နေရာမှာ မြေပြင်ထက် ပိုမို မြင့်သော နေရာဟု ရွှေကျား သတိ မထားမိရှာ။

'သေပါပြီဗျာ၊ သေပါပြီ အမေတို့ရေ'

ကိုယ်တွင် စွဲလောင်နေသော မီးတောက်ကြီးက ပို၍ ကြီးမားလာသည်။ ရွှေကျားမှာ ငယ်သံပါအောင် အော်ရင်း လဲကျသွားလေ၏ ။ လဲကျသဖြင့် လူး လှိမ့်ခြင်းသည် မီးသတ်ခြင်း ဖြစ်၏ ။

မီးငြိမ်းသွားသော်လည်း ရွှေကျားမှာ ပူမြဲ ပူသည်။ အော်ဟစ် လူးလိုမ့်
နေရသည်။ ရွှေကျွဲကြီးသည် ရွှေကျား အော်သံ ကြားသဖြင့် ပြေးလာသည်။
ရွှေကျား၏ အဖြစ်ကို မြင်ရသောအခါ အသာအယာ ပွေ့ယူပြီး ကျောပေါ်တင်သည်။
တောင်အောက်သို့ အလျင်အမြန် ပြေးဆင်းသည်။ ရွှေကျားကို ရေ အိုင်ကြီးထဲသို့
ပစ်ချထားခဲ့လေ၏ ။

ထပ်ပြန်တလဲလဲ

ရေအိုင်ကြီးထဲတွင် တမေ့တမော ရေစိမ်းပြီးချိန်၌ ရွှေကျားမှာ အပူ
ငြိမ်းသွား ပြီ။ သို့သော် ကိုယ်ပေါ်တွင် မီးလောင်ဖုတွေ အနံ့အပြား ကျန်ရှိနေခဲ့၏ ။
နေရ ထိုင်ရ ခက်လှသည်။ နာကျင်သည်။ ကိုက်ခဲသည်။

'ခက်တာပဲ၊ သည်မီးလောင်ဖုတွေ ပျောက်အောင် ဘယ်လို လုပ်ရပါ့'

လမ်းလျှောက်ရင်း မြည်တမ်းလာခြင်းသည် အမှား ဖြစ်၏ ။ မှားပုံမှာ ချုံ
ထဲမှ အသံ တစ်သံ ပေါ်လာသည့် အတွက် ဖြစ်သည်။

'တို့ဘိုး တို့ဘွားများက မှာခဲ့တယ်၊ မီးလောင်ဖု ပေါက်ရင် သစ်ငုတ်တို
နှင့် ပွတ်ရသတဲ့'

အသံရှင် မည်သူနည်းဟု ရွှေကျား မစုံစမ်း။ 'တို့ဘိုး တို့ဘွားများက
မှာခဲ့တယ်' ဆိုခါမျှဖြင့် တထစ်ချ ယုံကြည်ကာ သစ်ငုတ်တိုနှင့် ပြေးပွတ် တော့၏ ။
မီးလောင်ဖုတွေ ပေါက်ပြဲ စူးရှကုန်သည်။ သွေးသံရဲရဲ ဖြစ်တော့သည်။

'အမယ်လေး သေပါပြီ၊ သေပါပြီ'

ရွှေကျား မချီတင်ကဲ အော်သည်။ တစ်ချက် တစ်ချက်လည်း ကြိုးဝါး၏ ။

'သိမယ် သိမယ်၊ ချုံထဲက အော်တဲ့ ကောင်ကို တွေ့ရင် အသေပဲဟေ့'

နာကျင်စွာ အော်လိုက် ကြိုးဝါးလိုက်ဖြင့် ရွှေကျား လျှောက်လာသည်။
လမ်းဘေးတွင် ရွှေယုန်ကို ရုတ်တရက် တွေ့လိုက်သဖြင့် ပြေးသွားသည်။

'ငါ့ကျောပြင်ကို မီးရှို့သွားတဲ့ ကောင် သေပေတော့'

'ဗျာ၊ နောင်ကြီး ဘာပြောပါလိမ့်'

ရွှေယုန်သည် ရွှေကျားအား တစ်ကြိမ်မျှ မသိ မမြင်ဖူးသူနှယ် မျက်လုံး
ကလေး အကြောင်သားဖြင့် ကြည့်ပြီး ပြောသည်။ ရွှေကျား တွန့်သွားတော့မှ
ရယ်မောသည်။

'သိပြီ သိပြီ၊ နောင်ကြီးက လက်စသတ်တော့ ယုန် မှားနေတာဗျာ၊ သည်
လိုပဲ ကျွန်တော်တို့ ယုန်တွေဟာ သိပ်ပြီး တူတာ၊ တစ်ကောင်နှင့် တစ်ကောင်
ရွေးမရအောင် တူတာ'

'အေးဗျာ၊ ဟို ယုန်စုတ်နှင့် ခင်ဗျားနှင့်က ချွတ်စွတ်ပဲဗျာ'

'ဟုတ်ကဲ့၊ လူတူမရှား နာမည်တူ မရှား ဆိုသလို ယုန်တူလည်း ရှိရမှာ
ပေါ့ဗျာ'

ရွှေယုန်သည် ရယ်မော ပြောဆိုပြီးမှ 'ဟို ယုန်စုတ် ဆိုတာက မိတ်ဆွေ
ကို ဘာများ လုပ်သွားသတုံး' ဟု မေးသည်။

'နေမကောင်းလို့ ဆိုပြီး ကျောပေါ်ကလည်း လိုက်လာသေး၊ ကျောကုန်း
ကိုလည်း မီး ရှို့သွားသေး' မှ စတင်ကာ သွေးသံရဲရဲ ကျောပြသည် အထိ
နောက်ကြောင်း ပြန်ပြ၏ ။

'ခင်ဗျားဗျာ၊ အရေး လုပ်ပြီး အဲဒါတွေ ပြောမနေနှင့်၊ ဒါမျိုး ကြုံရင်
ဆပ်ပြာကျင်းထဲသာ ဆင်းပြီး လူးလှိမ့်လိုက်ပါဗျာ'

ရွှေကျားသည် ဝမ်းသာအားရဖြင့် ဆပ်ပြာ ပေါက်သော သဲဆပ်ပြာကျင်း

ရှိရာသို့ အပြေးအလွှား လာခဲ့၏။ ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မော ကျန်ခဲ့သော
ရွှေယုန်၏ အသံကို မကြားနိုင်။

'အမယ်လေး သေပါပြီဗျာ၊ အမယ်လေး စပ်သဗျ၊ ပူသဗျ'

ပေါက်ပြ ဒဏ်ရာထဲသို့ သဲတွေ ငန်သော ဆပ်ပြာမှုန့်တွေ ဝင်သည်။

ရွှေကျား ထွန့်ထွန့်လူး အော်ဟစ် နေရလေ၏။

သည်အခိုက်တွင် သစ်ပင်ပေါ်မှ အော်သံ တစ်သံ ရွှေကျား ကြားရ၏။

'တို့ဘိုး တို့ဘွားများက မှာခဲ့သတဲ့ဟဲ့၊ ပေါက်ပြနေတဲ့ အနာတွေ စပ်လို့
ရှိရင် သစ်ခေါင်းထဲ ဝင်ရသတဲ့ဟဲ့'

လာပြန်ပြီ။ မည်သူမှန်း မသိ။ မသိသော်လည်း မစုံစမ်း။ ဟုတ်လိမ့်နိုးနိုး
ဖြင့် သစ်ပင်အိုကြီးများ ရှိရာသို့ ရွှေကျား ပြေးခဲ့သည်။

သစ်ပင်အိုကြီး တစ်ပင် တွေ့သည်။ မြေပြင်နှင့် ကပ်ပြီး အခေါင်းကြီး
ရှိသည်။ ဝမ်းသာအားရဖြင့် အတင်း ပြေးဝင်သည်။

'အားဟား၊ အမယ်လေး၊ အိုး ဂူး သေပြီ သေပြီ'

သစ်ခေါင်းထဲ၌ ဆွတ်ပနီအုံ ရှိသည်။ အုံကို ဝင်တိုးသော ရွှေကျား၏
မျက်နှာကို ဆွတ်ပနီတွေ ဝိုင်းတုပ်သည်။ နာကျင် ထိတ်လန့်စွာ ပြန်ထွက်၏။
သားနံရည် တရွဲ့ရွဲ့ သွေးတရဲရဲ ကျောပြင်ကြီးမှာ သစ်ခေါင်း အစအနများဖြင့်
တိုးမိတော့၏။ အနာပေါ် တုတ်ကျသည်ထက် နာ၏။

နာကျင်စွာဖြင့် ရွှေကျား အော်ဟစ် ပြေးလွှားလာ၏။

အချိန် ကြာမြင့်စွာ အော်ဟစ် ပြေးလွှားပြီး၍ အနာ အကျင် လျော့ပါးစ
အချိန်၌ ရွှေယုန်ကို တစ်ကျော့ တွေ့ရပြန်သည်။ လမ်းဘေး၌ ငုတ်တုတ်ကလေး။

'သည်တစ်ခါတော့ မင်း ငါ့လက်က မလွတ်တော့ဘူးဟေ့'

ရွှေယုန် အံအားတသင့် မော့ကြည့်၏။

'ဗျာ၊ အစ်ကိုကြီး ဘာပြောတာလဲဗျာ'

'ဗျာတွေ ဗျက်တွေ လုပ်မနေနှင့်၊ မင်းဟာ ငါ့ကျောပြင်ကို မီးရှို့ပြီး ဆပ်
ပြာကျင်းထဲ အလူးခိုင်းတဲ့ ယုန်ယုတ်မာ၊ သေပေတော့'

ရွှေကျားသည် လက်ဖြင့် ပုတ်ရန် လက်ကို မြှောက်၏။

ရွှေယုန်က အနည်းငယ် နောက်ဆုတ်လိုက်ပြီး 'မှားမယ် အစ်ကိုကြီး မှား
မယ်၊ ဪ သိပြီ သိပြီ၊ ယုန်စုတ် တစ်ကောင်နှင့် မှားတာ ဖြစ်မယ်' ဆို သည်။
ထို့နောက် ဆက်ပြီး ညည်းသေးသည်။

'ခက်တာပဲဗျာ၊ ယုန်တစ်ကောင် မကောင်းတာနှင့် ကျန်တဲ့ ယုန်ကောင်း
တွေပါ သိမ်းကျုံးပြီး အထင်မှား ခံရတော့တာပဲ၊ အင်း ကျွန်တော်တို့ ယုန်တွေ
ကလည်း တစ်ကောင်နှင့် တစ်ကောင် တူနေတာကိုး'

'အေးကွာ၊ စိတ်မရှိပါနှင့်၊ ဟိုယုန် အယုတ်တမာတော့လား တွေ့ရင်
မသက်သာဘူး'

ရွှေကျား ဒေါသတကြီး ၇ကံးဝါးလျက် ထွက်သွားသဖြင့် ရွှေယုန်က ပြေး
လိုက်သွား၏။

'အစ်ကိုကြီး၊ ခင်ဗျားရဲ့ ကျောတစ်ပြင်လုံး မြင်မကောင်းပါကလား၊ ကျွန်
တော် ကူညီပါရစေ'

'မင်းက ဘယ်လိုကူညီမှာတုံး'

'ဟိုရှေ့နားမှာ ဣစ္ဆာသယ လိုတရ ရေတွင်း ရှိသဗျာ၊ အနာတွေ ပျောက်
ဟ ဆိုပြီး တွင်းလယ်မှာ အရိပ် ထင်အောင် ငုံ့ကြည့်၊ တစ်ခါတည်း ပျောက် ကရော'

'ဟုတ်လား၊ လာပါကွာ၊ လိုက်ပြစမ်းပါ မောင်မင်းကြီးသားရာ၊ မင်း
ကျေးဇူးကို မမေ့ပါဘူး'

ရွှေကျားသည် ရွှေယုန်အား လမ်းပြခိုင်းပြီး ရေတွင်းပျက်ကြီးသို့ လာခဲ့သည်။ ရေပြင်ကို သေးသေးကလေးမျှသာ မြင်ရအောင် နက်သော ရေတွင်း ကြီးဖြစ်သည်။ ရွှေကျားမှာ အနာတွေက နာလှ စပ်လှပြီမို့ အပြေးအလွှား ဆုတောင်းသည်။ ရေတွင်းပေါ်သို့ ခါးကို ဆန့်ထုတ်ပြီး ရေပြင်ထဲ၌ ထင်လာ မည့် အရိပ်ကို ကြည့်သည်။ ဟန်ချက်သည် ရေတွင်းထဲ၌ များနေပြီ ဖြစ်သဖြင့် ရွှေယုန်က အသာကလေး တွန်းချလိုက်လေ၏ ။

လည်လွန်းသော ဘီး သစ်ငုတ်နှင့် တွေ့သည်

ရွှေယုန်သည် အပြစ်မဲ့သော သူငယ်ချင်း ရွှေကျားကို ရေနစ်သေဆုံးအောင် လုပ်ပြီးသဖြင့် ဝမ်းသာနေသည်။ ဝမ်းသာစွာဖြင့် ချုံတစ်ခုတွင်း ဝင်ဝင်နေစဉ် လူသံ ကြားရသည်။

'ဟောသည်က ငှက်ပျောသီး၊ စိမ်းစားဥ၊ မြေပဲပြုတ်'

ရွာစဉ် လည်ပြီး သရေစာများ ရောင်းချသော မိန်းမကြီး၏ အသံ ဖြစ်သည်။

အော်သံသည် နောက်ထပ် ပေါ်မလာတော့သဖြင့် ရွာထဲမှ ထွက်လာဟန်တူသည်။

ရွှေယုန်သည် ရွာဘက်သို့ ပြေးပြီး ကင်းထောက်သည်။ ဟုတ်သည်။ မိန်းမကြီးသည် တစ်ဖက်ရွာသို့ သွားရန် ထွက်လာပြီ။

ရွှေယုန်သည် ခပ်လှမ်းလှမ်းသို့ ရောက်အောင် ပြန်ပြေးလာသည်။ လူသွားလမ်းဘေးတွင် အသာကလေး လှဲချနေလိုက်၏ ။

ခြေသံ ကြားရပြီ။

ခြေသံသည် နီးသည်ထက် နီးလာ၏ ။

ကျယ်လောင်သော ခြေသံကြီး ရပ်တန့်သွား၏ ။

'ယုန်သေကလေးပါကလား'

အသံ ကြားလျှင် ကြားချင်း ရွှေယုန်သည် အသက်ကို အောင့်ထား၏။

'ဟန်ကျတာပဲ၊ နှစ်နပ်စာတော့ ကောင်းကောင်းကြီး ဖူလုံသွားပြီ'

ဈေးသည်သည် ရွှေယုန်ကို ဈေးဗန်းထဲသို့ ပစ်ထည့်လိုက်ကာ တစ်ဖက်
ရွာသို့ မသွားတော့ဘဲ အိမ်သို့ သွက်သွက် လှမ်းလာခဲ့လေ၏။

ရွာ အဝင် တံခါးသို့ ရောက်ပြီ။

ဈေးသည်၏ ဈေးတောင်းသည် ခေါင်းပေါ်မှ စောင်းကျ၏။

ဈေးသည်မှာ နွယ်ဖြင့် ငြိသလော၊ သစ်ကိုင်းနှင့် ထိုးမိသလော ကြည့်မိ
၏။ ဈေးတောင်း တစ်ဖက် စောင်းပြီး ကျစရာ မရှိ။

မည်သည့် အတွက် ကျပါလိမ့်ဟု စဉ်းစားရင်း ဈေးတောင်းကို လိုက်
ကောက်သည်။ ငွေကြေးနှင့် လက်ကျန် ပစ္စည်းများကို လိုက်လံ စုဆောင်း သည်။
ငွေကြေးများ စုံစေ့စွာ ရ၏။ မြေပဲနှင့် စိမ်းစားဥ ငှက်ပျောသီးတို့မှာမူ အခွံ ဖြစ်နေပြီ။
ယုန်လည်း မရှိတော့။

'လက်စသတ်တော့ ယုန်က ငါ့ဟာတွေ စားလို့ အကုန်မှာ ဆင်းပြေးလို့
ဈေးဗန်း တစ်ဖက်စောင်းပြီး မှောက်တာပါကလား၊ ဧကန္တ ယုန်ချင်း ကိုက်ရာ က
မေ့မျောနေတုန်း ငါ ကောက်လာမိတာ ထင်တယ်'

ရွှေယုန်မှာကား ကိုးတောင် ကျားကြီးကို သတ်ရုံမက လူကိုပါ လှည့်စား
နိုင်သဖြင့် အလွန် ဝမ်းသာနေ၏။ သို့ဖြင့် နောက် သုံးလေးရက် အကြာတွင်
အထက်ပါ ဈေးသည် လာမည့် လမ်းတွင် လှဲနေ၏။

သည်အခါတွင်ကား ဈေးသည်က စေ့စေ့စပ်စပ် ကြည့်၏။ နားရွက်ဖျား
နှစ်ဖက် အနီ၊ ဝမ်းဗိုက် အဖြူထဲတွင် အနီစက်ကလေး သုံးခု။

ထို့နောက် နမ်းကြည့်ပြန်သည်။

ရွှေယုန်သည် အသက် အောင့်ထားရာက လေလည်ချလိုက်သည်။

'အင်း ပုပ်စတောင် ပြုနေပါပြီကော၊ မဖြစ်ဘူး၊ မြန်မြန် ပြန်မှ'

သည်အချိတွင်လည်း ဈေးသည်သည် အိမ်သို့ ပြေး၏ ။

ရွှေယုန်ကလည်း ရွာအဝင်တွင် ခုန်ချပြေး၏ ။

ရွှေကျားကြီးကဲ့သို့သော တိရစ္ဆာန်များသာ မဟုတ်၊ လူသားများကိုလည်း သူ လှည့်ပတ်နိုင်ပါကလားဟု ရွှေယုန် ထင်သည်။ အလွန် ဝမ်းသာသည်။

သို့အတွက် နောက် သုံးလေးရက် အကြာတွင် ဈေးသည်မ အလာကို စောင့်ပြီး လှည်းလမ်းကြောင်းထဲ၌ လှဲခွေနေ၏ ။

'ဟော ယုန်ကလေး တစ်ကောင်ဟဲ့'

ခြေသံ နီးလာသဖြင့် ရွှေယုန် အသက် အောင့်ထား၏ ။

ဈေးသည်သည် ရွှေယုန်ကို မကောက်သေး။ ခြေဖြင့် ထိုးပြီး ပက်လက် လှန်၏ ။ ဝမ်းဗိုက် အဖြူထဲ၌ အနီစက်ကလေး သုံးခု။ ထို့နောက် နောက်ခြေ နှစ်ချောင်းကို စုကိုင်၏ ။ နားရွက်များကို စစ်ဆေး၏ ။ နားရွက်ဖျား နှစ်ဖက်လုံး နီနေသည်။

'လက်စသတ်တော့ ငါ့ကို နှစ်ကြိမ်တိတိ နှိပ်စက်တဲ့ ယုန်နပ်ပါကလား'

ပြောပြောဆိုဆို သစ်ငုတ်တိုတွင် တအား လွှဲ၍ လွှဲ၍ ရိုက်လေ၏ ။

ဦးခေါင်း တစ်ခုလုံး သွေးချင်းချင်း နီတော့မှ အရိုက်ရပ်ရာ နောက်နောင် တွင် မည်သူ့ကိုမျှ ရွှေယုန် ဒုက္ခ မပေးနိုင်တော့ပြီ။

(သံတူကြောင်းကဲ့ ရွှေယုန်)

ပုံပြင် (ရှေးစကား) များတွင် 'ရွှေယုန်နှင့် ရွှေကျား' သည် များစွာ ရှေးကျ၏ ။ ရှေးကျသည့် အတွက် မူကွဲများ များစွာ ရှိနိုင်သည်။

ယခု သိမီ စုဆောင်း၍ ရသမျှထဲမှ မူကွဲ တစ်ခုကို ထုတ်နုတ် ပြပါရစေ။

မူကွဲတွင် ရွှေကျားကို ရွှေယုန် နှိပ်စက်ပုံများ ထပ်တူထပ်မျှ တူညီသည်။
ဈေးသည်အား လှည့်စားပုံလည်း တူညီသည်သာ။

သို့သော် ရွှေယုန်အား သတ်သူမှာ ဈေးသည် မဟုတ်။

မဟုတ်ပုံမှာ ဤသို့ ဖြစ်၏ ။

ရွှေကျားမှာ သစ်ခေါင်းထဲမှ ပျားတုပ်၊ သစ်ခေါင်း အစအနများ အထိုး
ခံရသဖြင့် အလွန် နာကျင်စွာ အော်ဟစ် ပြေးလွှားသည်။ ထိုအခါတွင် ရွှေယုန် သည်
ချုံထဲမှ အသံဖျက်ပြီး အော်သည်။

'တို့ဘိုး တို့ဘွားများက မှာခဲ့တယ်၊ မီးလောင်နာ ပေါက်ပြဲရင် ရေတွင်း
ထဲကို ခုန်ချရသတဲ့'

စဉ်းစားဉာဏ် အသိဉာဏ် ချို့တဲ့ရှာသော ရွှေကျား ခများမှာ မည်သို့မျှ
နှိုင်းချိန် တွေးတော မနေတော့ဘဲ ရွာအနီးရှိ ရေတွင်းထဲသို့ သွေးရူးသွေးတန်း ခုန်ချ
လိုက်လေ၏ ။

ထိုအချိန်သည် ရွာထဲ၌ နတ်ကနားပွဲ ကျင်းပနေချိန် ဖြစ်သည်။

ကနားပွဲတွင် လူစည်ကားနေသည်။

ရွှေယုန်သည် ထိုနေရာသို့ ပြေးသွားသည်။

'လာကြပါဦးဗျို့၊ ရေတွင်းထဲမှာ ကျားကြီး တစ်ကောင် ကျနေတယ်'

'ကျား ဆိုပါကလား'

အလန့်တကြား ထပြေးသူ ပြေးသည်။

'သွားကြည့်ကြရအောင်ဟေ့' ဆိုကာ ရေတွင်းသို့ သွားသူ သွားသည်။
လူများဖြင့် ပြည့်နေခဲ့သော မဏ္ဍပ်တွင်း၌ လူများ မကျန်ခဲ့ပေ။ နတ်ရုပ်များ နှင့်

မုန့်ဖြူ မုန့်နီ အုန်းသီး ငှက်ပျောသီး အရက်အိုးများသာ ကျန်ခဲ့သည်။

ရွှေယုန် အတွက် ပွဲတော်ကြီးပါပေ။

သူသည် မုန့်တွေ စားလိုက် အရက်တွေ သောက်လိုက်၊ ငှက်ပျောသီး တွေ စားလိုက် အရက် သောက်လိုက်ဖြင့် မြူးထူးနေလေ၏ ။

တဖြည်းဖြည်းနှင့် ရွှေယုန်မှာ သေရည် ယစ်ဝလာ၏ ။

လူများလည်း တဖြည်းဖြည်း ပြန်လာကြရာ သေရည် မူးနေသော ရွှေယုန်မှာ ပြေးပေါက် ပိတ်နေလေ၏ ။

ရွှေယုန် ကြိရာမရ ဖြစ်နေစဉ် သူ့ကို သေသောက်ကြူး တစ်ယောက်က မြင်၏ ။

'သေရည်နှင့် မြည်းဖို့ ယုန်တစ်ကောင် ရောက်နေတယ်ဟေ့၊ အခန့်သင့် လိုက်လေကွယ်'

ဤနည်းဖြင့် သူတစ်ပါးအား အထပ်ထပ် အလီလီ မကောင်းကျိုး ပေးခဲ့သည့် ရွှေယုန်မှာ လူများ၏ လက်ချက်ဖြင့် ဇာတ်သိမ်းသွားလေ၏ ။

ကောင်းသောဉာဏ်ကြွယ် ယုန်သူငယ်
မာနကိုယ်စီ စွဲလျက်

မြန်မာတို့၏ ပုံပြင်များတွင် သက်ကယ်ရိတ် သွားသော ရွှေယုန်က
လွဲလျှင် ပညာရှိ ယုန် ယုန်ကောင်းများသာ အပါ များသည်။

ယခု ဖော်ပြမည့် ယုန်မှာ အထက်ပါ ယုန်နှင့် များစွာ ခြားနားသော သူ
တစ်ပါးအား ကူညီသော ယုန်ပညာရှိ ယုန်ကောင်း ဖြစ်သည်။

ရှေးလွန်လေပြီးသော အခါ၏ နေ့တစ်နေ့တွင် ဖြစ်သည်။

ကျားတစ်ကောင်နှင့် ဆင်တစ်ကောင်တို့သည် တောလမ်း ခရီး တစ်ခု
တွင် မျက်နှာချင်းဆိုင် တွေ့ကြလေသည်။

'သည်တောထဲမှာ အားအင် အကြီးဆုံး ဖြစ်တဲ့ ငါ သွားမယ့် ခရီးမှာ
ပိတ်ဆီးနေတာ ဘယ်သူတုံးဟေ့၊ လမ်းဖယ်ပေးစမ်း'

ဆင်က မောက်မောက်မာမာ ပြောသောအခါ ကျားကလည်း ခက်ထန်
စွာ တုံ့ပြန် ပြောဆိုသည်။

'ကျားဟေ့၊ တောဘုရင် ကျားမင်း ဆိုတာကိုမှ မကြားဖူးဘူး ဆိုရင်
အလွန် မိုက်မဲသူပဲ'

'ဒါတွေ ထားပါ၊ အခု လောလောဆယ် မင်း လုပ်ရမှာက ငါ့ကို လမ်းဖယ်
ပေးဖို့ပဲ၊ ကဲ ဖယ် ဖယ်'

'ရယ်စရာပါကလားကွယ်၊ ငါ့ကို လမ်းဖယ်ပေးရမှာက မင်းကွ၊
အကောင် ကြီးပြီး အချိန် မစီးတဲ့ ဆင်'

ဆင်သည် များစွာ စိတ်ဆိုး၏။ သစ်ကိုင်း တစ်ကိုင်း ချိုးပြီး ငမိုက်သား ကျားကို ရိုက်နှက် ဆုံးမလိုသည်။ သို့ရာတွင် ကျားကလည်း ဦးကင်းပေါ် ခုန် အုပ်ရန် အမြီး တလှုပ်လှုပ်ဖြင့် မြေမှာ ဝပ်လျက် အားယူနေသည်။

သို့အတွက် ဆင်သည် ဒေါသကို ချုပ်တည်းသည်။

'ကောင်းပြီလေ၊ မင်းကလည်း မင့်ကိုယ်မင်း တောဘုရင်တဲ့၊ သည်တော့ ဘယ်သူ ဘုရင် ဆိုတာ သိရအောင် အစွမ်း ပြိုင်မလား'

'ကောင်းတယ်၊ စိန်လိုက်'

ဆင်သည် အစွမ်းပြိုင်ရန် နည်းလမ်းကို ကြံဆရင်း ဟိုဟို သည်သည် ကြည့်သည်။ တစ်ခေါ်ခန့် အကွာတွင် လက်ပံပင် တစ်ပင်ကို မြင်၏။ လက်ပံ ပွင့်များလည်း ပင်လုံးကျွတ် ပွင့်နေသည်။ သည်အပွင့်များကို အကြောင်းပူပြီး ဆက်ရက်များ ရောက်ရှိနေရာ သောသောညံ့လျက် ရှိသည်။

'ဟောဟို လက်ပံပင်ပေါ်က ဆက်ရက်တွေ အဆူ ရပ်သွားအောင် သို့ မဟုတ် ထွက်ပြေးအောင် မလုပ်နိုင်သူ အရှုံး၊ လုပ်နိုင်သူ အနိုင်'

'ကောင်းတယ်၊ ကြိုက်တယ်'

ကျားသည် လျင်မြန်စွာ သဘောတူပြီးမှ 'ကြေးကလေး ထည့်ရရင် ပိုပြီး မကောင်းဘူးလား' မေးသည်။

'ကြေး၊ ဘာကြေးတုံး၊ ရှင်းအောင် ပြောပါကွ'

'ဆက်ရက်တွေ ပြေးအောင် သို့မဟုတ် တိတ်သွားအောင် လုပ်နိုင်သူက နိုင်တယ်၊ နိုင်တဲ့သူက ရှုံးတဲ့ သူရဲ့ ဦးနှောက်ကို ဖောက်စားစတမ်း'

'ကောင်းတယ်၊ ကောင်းတယ်'

ထို့နောက် ဆင်နှင့် ကျားသည် တစ်ခေါ် အကွာအဝေးရှိ လက်ပံပင်သို့ လာခဲ့ကြသည်။ လက်ပံပင် ခြေရင်းသို့ ရောက်လျှင် ရောက်ချင်း ဆင်သည်

လက်ပံပင်ကို အစွယ်ဖြင့် ပြေးဆောင့်၏။ ကြီးမားသော ပင်စည်ကြီးမှာ လုံးဝ
မလှုပ်ရှား။ မလှုပ်သည့် အတွက် ဆင်သည် နှာမောင်းကို မြှောက်လျက် တအား
အော်လိုက်တော့သည်။

ဆက်ရက်များ အသံတိတ်ရန် ဝေးစွာ ထပျံ့ပြေးရန် မဆိုထားဘိ၊ သူ
အသံမှာ ဆက်ရက်များ၏ ဆူညံသံကိုပင် မဖောက်ထွင်းနိုင်ပါ။

'ကဲ တော်ပြီလား၊ အော်ဦးမလား'

ကျားက မေးသဖြင့် ဆင် ထပ်မံ ကြိုးစား၏။ မောရုံသာ ရှိ၏။ မထူး
ခြား။

'ငါ လက်လျှော့ပြီဟေ့၊ မင်း အလှည့်'

ဆင်သည် သူ့အော်သံကို အထင်ကြီးခဲ့သည်။

လက်တွေ့တွင် အရာ မရောက်ကြောင်း ယခုမှ သိသဖြင့် သစ်ပင်ရင်းမှ
ခွာခဲ့သည်။

ကျားကား သစ်ပင်ရိပ်မှ ခွာသည်။ ရန်သူကို ခုန်အုပ်မည့် ပုံဖြင့် အမြီး
တယမ်းယမ်း လှုပ်ခါလျက် သံကုန်အော်ပြီး ခုန်၏။ ဝေါခနဲ ဆက်ရက်အုပ် ကြီး
လန့်ဖျပ် ပျံ့ပြေးကြလေတော့၏။

ကြွက်ကြွက် ညံနေခဲ့သော လက်ပံပင်ကြီးမှာ တစ်ခဏ အတွင်း တိတ်
ဆိတ် နေလေ၏။

'ဘယ့်နှယ်တုံးဟေ့ မောင်ဆင်'

ကျားက အထက်စီး လေသံဖြင့် မေးသည်။

'ငါ ရှုံးတယ်၊ မင်း နိုင်တဲ့ အတွက် ငါ့ကို စားပေတော့၊ ဒါပေမဲ့ ငါ
မသေခင်မှာ သားမယား မိဘများကို မှာစရာ ရှိတာ မှာခဲ့ချင်သေးသကွာ၊ မင်း
လိုက်လျောနိုင်မယ် ဆိုရင်တော့ ခုနစ်ရက် ခွင့်ပေးပါ'

'ခုနစ်ရက် စေ့ရင် မင်း ပြန်လာမှာလား'

'ရှစ်ရက်မြောက် မနက်ကျရင် သည်နေရာမှာ ရောက်နေရပါစေ့မယ်'

'ကောင်းပြီ၊ ငါ ခွင့်ပေးတယ်၊ သွား'

ပညာရှိကို မှီခိုခြင်း

ရွှေယုန်သည် မြက်နုကလေးများကို မြိန်ရေရှက်ရေ စားနေ၏။

သူတို့နှယ် အကောင်ငယ်ကလေးများမှာ အသားစား သတ္တဝါ မှန်သမျှကို ကြောက်ရွံ့ရ သည်။ စိမ်ပြေနပြေ မစားရဲ။ ကျီးကန်းတောင်းမှောက် မျက်လုံး ကစားရသည်။

ကိုရွှေယုန်၏ မြင်ကွင်းထဲသို့ ဆင်ကြီး တစ်ကောင် ဝင်လာသည်။ ယုန် သည် စူးစိုက်ကြည့်၏။ သူ့မိတ်ဆွေ ဆင်ကြီးပါတကား။ သို့ရာတွင် မိတ်ဆွေ ဆင်ကြီးမှာ ခါတိုင်းနှင့် မတူချေ။

အခါတိုင်း ဆိုလျှင် ထိုဆင်ကြီးသည် မြူးထူး ရွှင်ပျ၏။ သူငယ်ချင်း ယုန်ကို မြင်လျှင် မြက်ပင်များ နုတ်ပြီး ပစ်ပေး၏။ မြက်ဖုတ်များ နုတ်ကာ တဖမ်းဖမ်း မြည်အောင် လက်ကို ရိုက်ပြီး စား၏။ သစ်ကိုင်းတွေ ချိုးသည်။ ဂွေ့ယမ်းသည်။ ယခု မြင်ရသော ဆင်မှာမူ နားရွက်ကြီး ပေလျက် ညှိုးငယ်လှ ချေသည်။

'ဟေ့ ကိုဆင်၊ နေကောင်းရဲ့လား၊ ကျုပ် မျက်စိထဲမှာတော့ ခင်ဗျားကို ကြည့်ရတာ နာဖျားမကျန်း ဖြစ်နေပုံပဲ'

အနီးသို့ အရောက်တွင် ယုန်က အော်ပြောသည်။

'စောစောကတော့ ကျန်းမာပါရဲ့ကွာ၊ အခုတော့ မကျန်းမာတော့ဘူးဟ'

'စကား အဆန်းပါကလား၊ ဘာဖြစ်လို့တုံး'

'ကျား တစ်ကောင်နှင့် တွေ့လို့ အစွမ်း ပြိုင်ကြရာမှာ ငါ ရှုံးတဲ့ အတွက် ခုနစ်ရက် စေ့တဲ့ နေ့မှာ ကျားစား ခံရတော့မယ်ကွာ၊ အခု စကား ပြောတာဟာ နောက်ဆုံး နှုတ်ဆက်တယ် သဘောထားပေတော့'

ယုန်သည် မြက်ကို ပစ်ချပြီး ဆင်ရှေ့သို့ လာရပ်၏။

သို့ဖြစ်သဖြင့် ဆင်က အဖြစ်အပျက်ကို အသေးစိတ် ရှင်းပြ၏။

ယုန်သည် အတန်ငယ် တွေးတော စဉ်းစားပြီးမှ ပြော၏။

'ကတိ ရှိခဲ့ပေမဲ့ မင်း သေလို့ မဖြစ်ဘူး သူငယ်ချင်း'

'မင်း မတတ်နိုင်ပါဘူး'

'တတ်နိုင်သလား မတတ်နိုင်ဘူးလား စမ်းကြည့်ချင်တယ်ကွာ၊ ကိုင်း ငါ့ကို မငဲ့ခေါင်းပေါ်တင်စမ်း၊ မင်းလည်း အိမ်ကို မပြန်နှင့်ဦး'

ဆင်သည် နှာမောင်းပေါ်ရောက်လာသော ကိုရွှေယုန်ကို ဦးကင်းပေါ်သို့ တင်ပေးသည်။ ယုန် ညွှန်သည့် နေရာများကို လျှောက်သွားသည်။

မကြာမီ ဒရယ် တစ်စုနှင့် တွေ့သည်။

'ကိုရွှေယုန်က ဆင်ကြီး စီးလို့ပါကလား၊ ဘယ်သွားမှာပါလိမ့်'

'ကျား ဖမ်းမလို့ကွာ၊ ဒါပေမဲ့ အခု မဟုတ်ပါဘူး၊ ခုနစ်ရက် လိုပါသေးတယ်၊ အဲသည်နေ့ ကျရင်တော့ ကျားဖမ်းပွဲ ကြည့်ဖို့ ငါ လာခေါ်မယ်၊ စောင့် နေကြ'

ဒရယ်တွေ ဝမ်းသာသွားသည်။ သူတို့ ကြောက်လန့်ရသော အကောင် တစ်ကောင် ယုတ်လျော့သွားတော့မည် မဟုတ်သလော။

'စောင့်နေမယ် ကိုရွှေယုန်ရေ့၊ စိတ်ချ စိတ်ချ'

ထို့နောက် သမင်များထံ သွားကြပြန်သည်။ သမင်များလည်း ဝမ်းသာကြသည်။ သမင်များထံမှ ထွက်လာပြီးနောက် မျောက်များ၊ ဆတ်များ၊ မြေခွေး များ၊ ဝံပုလွေများ၊ စိုင်းများ၊ ဝက်များ၊ ငှက်များထံသို့ လှည့်လည် သွားလာ သည်။ အားလုံးက လိုက်ပါ ကြည့်ရှုမည် ကတိပေးကြသည်။

သို့ရာတွင် မျောက် တစ်ကောင်မူ ဖောက်လာသည်။

မျောက် အထောင် အသောင်းတို့က ကိုရွှေယုန်အား ချစ်ခင် ယုံကြည်ကြသည်။ မျောက်ရှုပ်ကား ကိုရွှေယုန်ကို မယုံကြည်။ သို့အတွက် ကျား နေသည့် နေရာသို့ အရောက်သွားကာ ဖောက်သည်ချ၏ ။

'ကိုရွှေကျားကြီးရေ၊ ခင်ဗျားရဲ့ တစ်ငုံစာပဲ ရှိတဲ့ ယုန်ကလေးက ခင်ဗျားကို ဖမ်းမလိုတဲ့'

'ဟဲ့ ဘယ်ယုန်တုံး' ဟု ကျားက အထိတ်တလန့် မေး၏ ။

'ကိုရွှေယုန်ပေါ့ဗျာ၊ ခင်ဗျားကလည်း အကောင်ငယ်ကလေးတွေကို နှိပ်စက်နေတဲ့ အတွက် ခင်ဗျားကို ဖမ်းဆီးရာမှာ တောသား သတ္တဝါ အတော်များများက အားတက်သရော ပါကြမယ် ဆိုပါကလား'

'ငါ့ကို ဖမ်းပြီး ဘာလုပ်မှာတဲ့တုံး'

'ခြင်္သေ့မင်းဆီ သွားဆက်မှာလား၊ လူ့ပြည် သွားရောင်းမှာလား တစ်ခုခု ဖြစ်မှာပေါ့ဗျာ'

ကျားသည် တုန်ယင်စွာ ထရပ်သည်။ မျောက်အား မယုံသင်္ကာ အကြည့်ဖြင့် စိုက်ကြည့်သည်။

'မင်းလည်း ကိုရွှေယုန်နဲ့ ဘက်သားပဲ မဟုတ်လား'

'မဟုတ်ပါဘူးဗျာ'

'ငါ ဘယ်မှာ ရှိတယ် ဆိုတာ သိရအောင် ကိုရွှေယုန်က အစုံစမ်းခိုင်း လို့

လာတာ မဟုတ်လား'

မျောက်သည် စိတ်ညစ်သွားကာ 'မဟုတ်ရပါဘူး၊ ခင်ဗျာ အကျိုးကို လိုလို့ လာပြောတာပါဗျာ' ပြောသော်လည်း ကျားကြီး ယုံကြည်ဟန် မပြ။

သို့ကြောင့် အကြံပေး၏ ။

'ခင်ဗျား ကျုပ်ကို မယုံရင် ရန်သူ မဟုတ်ကြောင်း သေချာအောင် အမြီးချင်း ပူးပြီး ချည်ထားမယ်၊ ဘယ့်နှယ်တုံး'

'အေး သဘောတူတယ်'

တစ်တောလုံးတွင် သူ ယုံကြည်လောက်သူ ကင်းမဲ့နေချိန်တွင် သေအတူ ရှင်မကွာ ရှိမည့်သူ ပေါ်ပေါက်လာခြင်းသည် တစ်အား ဖြစ်၏ ။ မျောက်နှင့် ကျားတို့ အမြီးချင်း ယှက်ဖွဲ့ ချည်နှောင်ခြင်းဖြင့် မဟာမိတ် ဖွဲ့လိုက်ကြလေ၏ ။

သစ္စာဖောက်၍ အမြီးပြတ်

'ဟေး ဘယ်သွားကြမလို့တုံး'

'ကျား ဖမ်းဖို့ သွားမလို့၊ လိုက်ခဲ့ပါဦးလား'

'လိုက်မယ်၊ လိုက်မယ်'

ကျားနှင့် ဆင်တို့ ကတိထားခဲ့သည့် အတိုင်း ခုနစ်ရက်စေ့မြောက် ရှစ်ရက်သို့ ရောက်သော နေ့၏ နံနက် ဖြစ်သည်။

တစ်တောလုံးမှာ တောကောင်များ အုပ်ဖွဲ့ ချီတက် လာကြသံကြောင့် အုတ်အုတ်ကျက်ကျက် ဖြစ်နေသည်။

သည်အထဲတွင် မေးမြန်းသံများ ဖြေကြားသံများဖြင့်လည်း ဆူညံနေပြန်သေးသည်။ ၎င်းတို့များမှာ သည်အထဲ၌ အဆူညံဆုံး အပျော်ရွှင်ဆုံး ဖြစ်သည်။

ကိုရွှေယုန်သည် ဆင်၏ ဦးကင်းကြား၌ ၎င်းတုတ်ကလေး ထိုင်၍ လိုက်ပါလာသည်။

ကျားနှင့် ဆင်တို့ တွေ့ဆုံရန် သတ်မှတ်ထားသော လက်ပံပင်နှင့် နီးလေလေ ပရိသတ်သည် များသည်ထက် များလာလေ ဖြစ်သည်။

'ကျားကြီးကို ဘယ်လို ဖမ်းမယ်'

'သည်လို ဖမ်းမယ်ဟေ့'

'ကျားကြီးကို ဘယ်နှယ် ဖမ်းမယ်'

'သည့်နှယ် ဖမ်းမယ်ဟေ့'

အော်သံများလည်း တက်ကြွစွာ ပေါ်လာစဉ် တူရူ အရပ်မှ ပေါ်လာသူမှာ ကျားကြီး။ ဆင်ဦးနှောက် စားရန် လာနေသည့် ကျား။

သို့သော် သူတစ်ကောင်ထီးတည်း မဟုတ်။ မျောက် ပါသည်။

ကိုရွှေယုန်မှာ ရုတ်တရက်သော် 'ဟာ သူ့မှာ အဖော်သဟဲ ရှိနေပါကလား၊ သူ့မှာ အထီးကျန် မဟုတ်ဘူးလို့ ကြွားဝါ နေတာပါကလား' ဟု စဉ်းစားမိ သည်။

သို့ရာတွင် သူသည် စိတ်ကို အေးအေးထားကာ အကြံထုတ်သည်။

ကျားနှင့် မျောက်သည် တဖြည်းဖြည်း နီးကပ်လာပြီ။

အနား ရောက်လာသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက်တည်း ကိုရွှေယုန် လှမ်းငေါက်၏ ။

'ဟဲ့ မျောက်ညွှံ့ မျောက်နာ၊ မောင်မင်းအား ငါ တာဝန် ပေးလိုက်သည်မှာ

ဝဖီး နုပျိုသော ကျားကို ဖမ်းခဲ့ရန် ဖြစ်သည်။ ယခု သင် ဖမ်းဆီးလာခဲ့သော အရာမှာ ကျားအို ကျားပိန်ပါကလား'

ထိုစကားကို ကြားလျှင် ကျားက ဤသို့ အဓိပ္ပာယ် ကောက်၏ ။

- ကြည့်စမ်း၊ လက်စသတ်တော့ သည် မျောက်နာဟာ ငါ့ကို လိမ်ပြီး ခေါ်လာတာပါကလား -

ကျားသည် တစ်စုံတစ်ရာမျှ မျောက် မပြောနိုင်မီ ချာခနဲ လှည့်ပြီး ပြေးလေ၏ ။ မျောက်မှာ ကျား၏ ကျောပေါ်သို့ တက်ချိန် မရ။ ကျား ပြေးသည့် နောက်သို့ ပက်လက်လန် ဒရွတ်တိုက်လျက် ပါသွားလေသည်။

နောက်မှလည်း 'လိုက်ဟ ဖမ်းဟ' ညာသံ ပေးသည်။ ကျားမှာ လိုက်လာကြပြီ အထင်ဖြင့် တအား တိုးပြီး ပြေးသည်။ မောလွန်းမက မောသဖြင့် အပြေးရပ်သောအခါ မျောက်မှာ အသက် မရှိတော့ပြီ။ သစ်ငုတ်နှင့် ရိုက်၊ ညှောင့်နှင့် ထိုး၊ ကျောက်တုံးနှင့် ဆောင့်သည့် ဒဏ်ရာ ဒဏ်ချက်များကြောင့် မည်သည့် အချိန်က သေနှင့်သည်ကိုပင် ကျားခမျာ မသိတော့ပါ။

မူကွဲ ရှိသေးသည်။

မူကွဲတွင် ကျားနှင့် အမြီးချင်း တွဲချည်ထားသူမှာ မြေခွေး ဖြစ်သည်။ မြေခွေးမှာလည်း ပရိယာယ် ကြွယ်သော ကိုရွှေယုန်၏ စကားကြောင့် ကျား ပြေးရာသို့ ပါသွားရ၏ ။

'နေပါဦး ကျားကြီးရ၊ ယုန် ပြောတာကို မယုံပါနှင့်'

ပြောသော်လည်း မရ။ ကျား အတင်းပြေးသည်။

နောက်ဆုံး သစ်ငုတ်နှင့် အမြီးနှင့် တိုက်မိသည်။

မြေခွေး အမြီးပြတ်ကာ တစ်ကောင် တစ်လမ်းစီ ပြေးကြလေ၏ ။

